

GRATIS LÆSEPRØVE
fra Jentas

18 sekunder

George D. Shuman

oversat af
Anne Mette Poulsen

GRATIS LÆSEPRØVE

George D. Shuman

18 sekunder

Original titel: 18 seconds

© George D. Shuman, 2009

© Jentas, 2009

Tryk: Vibenhush bogtryk

ISBN 978-87-7677-160-7

www.jentas.dk

KAPITEL 1

PÅSKEMORGEN, DEN 27. MARTS PITTSBURGH, PENNSYLVANIA

Sherry trådte ned fra handicaptransportvognen nær hotelkiosken i stueetagen af Pittsburgh Internationale Lufthavn. Kundeserviceagenten, der kørte vognen, stillede Sherrys taske – hun medbragte kun en – på gulvet og foretog en larmende trepunkt-svending, inden han gassede op og susede væk.

Hun tog en dyb indånding, da små fødder kom tordnende hen imod hende. Skrigende børn omringede hende, som legede de 'Aben i midten', men de pilede dog snart væk igen og forsvandt i den mumlende menneskevrimmel. Hun kunne høre Elton Johns metalliske stemme skratte i et par hovedtelefoner, et par der skændtes om, hvem der sidst havde haft kameraet, og en melding i en politiradio om, at der var sket en ulykke på korttidsparkeringspladsen.

Der lød en disharmonisk tuden, og et bagagebånd satte slingrende i gang, hvorefter alle styrtede hovedkulds af sted. En person stødte ind i hendes skulder, og hun vaklede, indtil et par hænder af en vis størrelse rakte ud for at støtte hende. "Det må du meget undskylde, søde ven," klukkede en nonne. "Gud velsigne dig!"

Hun følte en kold vind omkring sig, når udgangsdørene gled op og i. Hun var iført sorte bukser, en rød uldjakke i smart design og praktiske sko.

En nusset mand i en lang mørk trenchcoat stod over for kiosken og betragtede hende. Han havde hænderne i lommen og forsøgte at koncentrere sig om ansigterne omkring bagagekarrusellen, men hans blik søgte hele tiden tilbage til hende. Hun var udsøgt, tænkte han, simpelthen udsøgt smuk, og han måtte foretage en kraftanstrengelse for igen at vende blikket mod menneskemængden.

Der var adskillige, der kandiderede til hans rendezvous ved bagagekarrusellen. Især én matchede det billede, han havde udtænkt sig. Hun var iført en kakifarvet safaridragt og vandrestøvler, og hendes røde hår hang ned ad ryggen i en lang fletning. Af de to kvinder, der begge kom ind på andenpladsen, havde den ene platinblondt hår og var iført en sort buksedragt og stiletter, mens den anden havde en grå hestehale og var iklædt en lilla joggingdragt og løbesko.

Det slog ham, at han burde have fået den unge Mr. Torlino til at slå kvinden op på internettet, måske have udprintet et billede af hende, som han kunne have taget med sig, men hverken han selv eller Torlino havde fået mere end fire timers søvn i løbet af de sidste fyrrer timer og havde da slet ikke haft tid til at surfe rundt på nettet.

Menneskemængden stod stadig i en tæt stime henne ved bagagebåndet; nogle forsøgte utålmodigt at hive deres tasker ned. Han tog sig tid til at kaste endnu et stjålet blik på den mørkhårede skønhed ved kiosken. Folk standsede op for at tale

med hende – for det meste mænd, der tilsyneladende tilbød hendes deres assistance, men hun sendte dem alle bort med sit strålende smil. Han skammede sig over at have lyst til at gå hen til hende og komme med en triviell bemærkning bare for at se hende smile til ham.

Forsamlingen begyndte nu at blive splittet op i grupper på to og tre. Safaridamen sluttede sig til en skægget mand med en camouflagemønstret hat, og sammen gik de bort med to nettasker. Kvinden med stiletterne tilkaldte en drager til en tapetmønstret skibskuffert, der kunne have rummet hele hans egen garderobe. Den lilla joggingdragt hentede mand og tre omklamrende børn. Han spejdede ud over området efter en enlig kvinde, tjekkede sit armbåndsur og derpå døren. To uafhængte tasker cirkulerede stadig på karrusellen, men der var ikke flere kandidater.

Noget trillede hen og ramte hans fod, og han kiggede ned på et barns krøllede hoved. En buttet hånd rakte ud efter en gummibold, ansigtet nærmede sig hans bukseopslag, og han spekulerede på, om barnet mon kunne lugte døden på hans sko.

Manden rørte lidt uroligt på sig og skrabede selvbevidst skoene hen over gulvtæppet, trykkede med sin tommelfinger endnu en pebermyntepastil ud fra rullen i sin lomme og puttede den i munden.

En kraftig kvinde trådte ud på den nedadkørende rulletrappe og vinkede febrilsk i hans retning. Hun havde lyst, touperet hår og en tung makeup.

En indkøbstaske hang over hendes ene arm, og en lille hvid hund vred sig under hendes anden.

”Juuuuuuuu,” kvidrede hun, og han lukkede øjnene og spekulerede på, om hans forestilling mon ikke havde været for desperat. Et øjeblik senere løb en gammeldags klædt mand med stråhat forbi ham for at mødes med kvinden. Han sukkede lettet og vendte igen blikket mod kiosken.

Mon hun var blevet forsinket på turen ned fra gaten? Måske var hun blevet dårlig og var gået ud på dametoiletet? Måske ventede hun på ham i en anden del af lufthavnen? Der var vel også andre hotelkiosker, men han havde jo specifikt nævnt den i stueetagen.

Og nu var der så kun den smukke kvinde i rødt tilbage, som tålmodigt stod og ventede på den person, der skulle komme og hente hende.

En elektronisk stemme meddelte, at alle biler uden opsyn ville blive slæbt bort, og at tasker uden ejermand ville blive fjernet. Han tøvede, men gik så hen imod kvinden med et ansigtsudtryk, der udtrykte en blanding af usikkerhed og forlegenhed. Hun stod med armene ned langs siden og ryggen rank. Hun udstrålede en ro, der stod i skarp kontrast til postyret rundt omkring dem.

Han så, at hun drejede hovedet, og at hendes ansigt registrerede hans ankomst.

”Undskyld mig,” sagde han og kunne mærke, at han allerede rødmede. ”De skulle vel ikke være Miss Moore?”

"Sherry," sagde hun og rakte sin frie hånd frem. I den anden holdt hun en lang rød og hvid blindestok. "Chefkriminalinspektør Karpovich?"

Han trådte et skridt tilbage og førte hånden op til munden.

Tykkede kastanjebrune krøller dansede på hendes skuldre. Hendes læber var efterårsrøde buer, der stod perfekt til hendes jakke. Hun var høj, storbarmet og meget sensuel.

Hun satte en tot hår om bag øret med hånden, der holdt den rød-hvide stok, og sænkede den derpå, så stokken igen rørte gulvet. Han tog hastigt hendes fremstrakte hånd, og den var varm. "Kald mig bare Edward," sagde han. Hendes skønhed og hendes lidelse var så uforenelige, at virkningen næsten var hjerteskerende. Ubevidst lagde han sin hånd over hendes og klappede den blidt. Hun var vel midt i trediverne, gættede han på. "Jeg er frygtelig ked af det, Miss Moore. Jeg havde ikke forventet, at De ... øh ... kom med handicaptransporten."

"Det er da helt i orden, Edward," sagde hun muntert. "Hvilken vej skal vi?"

Han tog hendes lette taske og stak hånden ind under hendes albue, hvilket fik ham til at glemme alt om sin mission et øjeblik; men så førte han hende stolt hen mod glasskydedørene. "Vores bil er lige udenfor."

"Det virker temmelig koldt," sagde hun.

"Det regner," sagde han og klappede hende på armen, "og i bjergene kan der også komme snebyger."

"Uf." Hun smilede, og han klappede hendes hånd endnu mere energisk.

Kulden slog imod dem, da dørene svingede til side med en svisjlyd.

En sort personvogn holdt i tomgang ved kantstenen; den havde statslige nummerplader og en imponerende samling af antenner. En sky af hvid udstødningsgas svævede over bagagerummet. Edward satte hendes rejsetaske ind på bagsædet og hjalp hende med at glide ind ved siden af den.

Inde i bilen var der varmt, og hun kunne dufte chaufførens dyre herreparfume. "Mike Torlino," sagde en stemme. Hun kunne fornemme en hånd, der blev stukket frem imod hende.

"Sherry Moore," sagde hun smilende og rakte ud efter den.

Den ældre mand satte sig ind på passagersædet, og Torlino trak hånden til sig og rystede den, som var den blevet forbrændt. "W-A-U-W," mimedede han til Edward og indkasserede et iskoldt blik.

"Jeg er bange for, at jeg ikke er klædt på til dette vejr," sagde hun. "Det var næsten femten grader, da jeg forlod Philadelphia."

"Det kommer ind fra Lake Erie." Torlino sænkede hovedet for at kaste et blik i sidespejlet og kørte derpå ud i trafikken. "Temperaturen er faldet med ti grader i løbet af den sidste time. Skal du overnatte i Pittsburgh i aften?"

Han indstillede bakspejlet, så han kunne se hendes ansigt.

"Jeg håbede egentlig på at kunne tage hjem i dag, hvis vi kan nå det," sagde hun.

"Det kan vi sagtens." Karpovich gloede olmt på sin partner. Han lagde sin arm hen over sædet og vendte sig om for at kigge direkte på hende. "Sagtens, Miss Moore."

De kørte sydpå ad hovedvej 90, krydsede motorvejen og kørte østpå ind i Donegals opdyrkede landbrugsjorder. Sherry støttede panden mod den kolde rude og lyttede til regnen og vinduesviskernes rytmiske svirpen, mens hun tænkte på sine mareridt. De startede altid uskyldigt nok, men endte uden undtagelse forfærdeligt. Ansigtet i forruden havde fæstnet sig i hendes hukommelse – tydeligt, men så alligevel ikke; velkendt, men samtidig ukendt.

I mareridtene sad hun i en bil, mens en person trak en stor, rød sømandssweater, der lugtede ramt af sved og motorolie, ned over hendes hoved. Så lød der et skrig, og en kvindes ansigt ramte med et brag forruden foran hende. Hun kiggede lige ind i kvindens rædselsslagne grønne øjne og så dråber af mørkerødt blod trille fra en flækket læbe, så den blege, fladtrykte kind blev farvet lyserød.

Så blev ansigtet brat revet bort; det forsvandt på en brøkdel af et sekund, mens blodet blev vasket væk af en kold, vedholdende regn.

Mareridtene var blevet værre denne vinter – de forekom hyppigere og var mere voldelige. Hun fik at vide, at hun led af alverdens ting lige fra forskellige søvnforstyrrelser til posttraumatisk stressyndrom,

men altid med den tilføjelse, at ingen jo med sikkerhed kunne sige, hvilke mulige bivirkninger hendes arbejde havde på hende.

Torlino kørte blidt i en lille bue uden om noget på vejen, og hendes ansigt rullede mod den kolde rude, hvilket vækkede hende af hendes overvejelser.

”Hvordan ser der ud udenfor?” spurgte hun, idet hun fraværende trak i sin ene øreflip.

”Regnen er begyndt at slå om i sne,” sagde Karpovich.

Hun kunne høre hagl tromme mod bilruden, da hun atter lænede sin pande mod den.

Karpovich fortsatte. Han begyndte at beskrive de landlige omgivelser med en stemme, der var lige så beroligende og tålmodig som en god historieoplæser. Hun kunne fornemme, at han var træt, men alligevel undlod han ingen detaljer, og derved mindede han hende om Mr. Brigham, hendes nabo, som så mange ensomme aftener læste hendes breve højt for hende. Mon Edward brugte sine evner derhjemme eller på et plejehjem til glæde for en trist, sengeliggende sjæl?

Skråningerne var stejle, og gårdene fattige, fortalte Karpovich. Kvæg og får stod fast forankrede i mudder til knæene. Lyskæder fra sidste års jul indrammede verandaer og vinduer på de gamle stuehuse. Hun forsøgte at forestille sig gårdene. Lugten af pejseild, uredte senge, morgenmadstallerkener oversmurt med indtørret æg og æblesmør; jakker, der lugtende

af sved og maskiner hang på døren, støvler fulde af indtørret dyremøg.

Efterhånden begyndte landskabet at udjævnnes, og det blev til lette, bølgende bakker for foden af Laurel Mountain. De dyrkede landbrugsjorder afløstes nu af grønne græsgange, som kransedes af borter af hvide stakitter rundt om elegante ejendomme. Prægtige heste iført quiltede grønne og blå dækkener nippede til græsset med deres muler.

Det var sådan en ejendom, de ankom til, da de med et skarpt sving drejede ind mellem et par stensøjler med navnet 'Oak View' mejslet på forsiden. De sneglede sig op ad en smal, bugtet allé mod et stort stuehus beliggende med udsigt ud over de bølgende højdedrag. I indkørslen stod en patruljevogn fra delstatspolitiet, og på plænen holdt en hvid varebil.

Torlino parkerede ved siden af patruljevognen, og Karpovich vendte sig om og kiggede hen over ryglænet. "Vil du gerne have noget til at dæmpe lugten, Miss Moore?"

Hun rystede på hovedet. "Nej tak, jeg klarer mig."

En betjent ventede inden for døren og stirrede nysgerrigt på dem, idet de gik forbi.

"Vi går først gennem stuen, og så er der et par trin ned, når vi kommer til køkkenet," sagde Karpovich blidt. "Jeg siger til, når vi er der. Er du klar?"

"Ja," sagde hun. "Lad os gå."

Huset lugtede muggent, og i luften hang den umiskendelige stank af død.

"Der gik over en måned, inden man fandt dem," sagde Karpovich. "Konen lå i soveværelset ved siden af den hall, der ligger bag os."

"Har du afskedsbrevet med herud?"

"Ja, det har jeg" sagde han. "Skal jeg læse det op for dig?"

"Ja tak, Edward."

Han kunne godt lide, at hun brugte hans navn.

Han stak en hånd ind i inderlommen og fremdrog et stykke papir på størrelse med et postkort, en håndskrevet version skrevet af efter originalen. Han rystede sine briller, så stængerne foldede sig ud, og begyndte at læse.

Nu bliver det snart marts. Maggie holdt altid så meget af marts, holdt af at invitere naboerne til fest efter den første forårsrengøring, men det er alt sammen mange år siden. Vi holdt op med at omgås folk. Eller måske holdt de op med at omgås os?

I ved selvfølgelig godt, at hun led af en depression. I årevis tiggede hun mig om at tage hendes liv, men jeg var for selvisk til at lade hende tage af sted før mig. Jeg fik hende til at vente, til min tid var inde.

Men jeg vil gerne tilstå en anden sag over for jer. Hendes navn var Karen Koontz. I vil finde hende i jeres arkiver over savnede fra først i 1970'erne. Hun døde her på gården. Hendes søster kom sammen med politiet for at lede

efter hende. Jeg var nødt til at lyve. Jeg vidste, at det ville skabe problemer for min praksis.

Hun elskede gården og dyrene. Vil I ikke nok give hende en rigtig begravelse og en sten? Hun fortjener en pæn sten efter alle de år ude på marken. Jeg har tit siddet i min stol og kigget derud, mens jeg overvejede selv at rejse en, men Maggie kendte jo ikke noget til hende. Jeg kunne ikke fortælle det til Maggie. Det ville have chokeret hende sådan.

I retsmedicinere vil være interesserede i at vide, at hun døde af kvælning. Man vil stadig kunne se ligaturmærkerne om hendes hals. Vi eksperimenterede med stoffer og sex, og tingene løb bare løbsk. En udskejsesulykke kan man vel kalde det. Livet er så uendelig skrøbeligt, ikke sandt?

I mit testamente er der afsat midler til alle de udgifter, der måtte dukke op i den forbindelse. Hvad Maggie og jeg selv angår, er der et gravsted i Easthampton, Massachusetts. Min sagfører har de nærmere detaljer. Sørg venligst for, at vi ankommer sammen dertil, hvis det er muligt.

Det betyder sikkert ikke meget, men jeg er ked af, at tingene udviklede sig, som de gjorde.

Donald S. Donovan, dr.med.

Karpovich tog brillerne af og puttede dem i lommen igen. "Brevet skifter jo ret brat emne fra at handle om at give pigen en ordentlig begravelse til de begravelsesdispositioner, han ønsker truffet for sig selv og konen, uden at angive hvor liget befinder sig. Tilsyneladende har han tabt tråden, inden han døde."

"Jeg forestiller mig, at han har været under et meget hårdt pres."

"Bestemt," sagde Karpovich. "Det var han bestemt. Der er tres hektar jord omme bagved, Miss Moore."

"Har I prøvet med infrarødt lys?"

"Hun har ligget for længe i jorden," svarede han.

"Fandt I hende i arkiverne?"

"Karen Koontz blev meldt savnet i 1973 – to år efter, at Donovan købte gården. De havde haft en affære i adskillige måneder ifølge hendes søster. Hun var servitrice i Westmoreland lufthavn, og han var i gang med at tage flyvercertifikat, så det var sikkert dér, de mødte hinanden. En dag havde de ringet fra restauranten og sagt, at Karen ikke længere kom på arbejde. De havde en løncheck, som hun ikke havde hentet. Søsteren forsøgte at ringe til lægen, men han tog aldrig telefonen. Da hun blev mistænksom, gik hun til politiet og fortalte om ham. De behandlede Karens sag som en sag om en forsvundet person, hvilket ikke havde den

store betydning dengang – overhovedet ikke. De havde ingen retlig grund til at gennemsøge lægens gård, så der gik mange uger, inden de tog derud og bad ham om tilladelse til at kigge sig omkring.”

”Og hun blev aldrig set igen?”

”Aldrig. Retssystemet vil lige så gerne lukke sagen, Miss Moore. Du kan sikkert forestille dig hele diskussionen om at grave en mark igennem ud fra så få oplysninger. Pigens søster døde for mange år siden, og hun har nu ingen efterlevende slægtninge. Eftersom lægen nu også er død, er der ingen at retsforfølge, heller ikke selv om vi skulle finde hende. Med andre ord – det betyder ikke en hujende fis for staten Pennsylvania, om hun blev efterladt her eller ej.”

”Men det bekymrer dig, Edward,” sagde Sherry blidt.

Han rømmede sig og flyttede uroligt på sine fødder.

”Jeg har optjent en del vennetjenester gennem de sidste tredive år, Miss Moore. Jeg har måttet gøre brug af de fleste af dem for at hente dig hertil i dag. Slægtninge eller ej, hun fortjener ikke bare at blive efterladt gravet ned på en mark.”

”Jamen, godt så,” sagde hun og følte en stigende velvilje over for denne ældre mand. ”Er hans hænder synlige, Edward?”

”Hans højre arm hviler hen over stolens armlæn. Den revolver, han brugte, lå på gulvet under stolen.”

"Kan du stille en stol hen ved siden af ham?"

"Han er temmelig forrådnnet, Miss Moore."

"Ja," sagde hun. "Det ville jeg også regne med."

"Jamen, okay så."

"Fint," sagde hun. "Lad os så se at komme i gang."

Han åbnede døren, og stanken slog imod hende med fuld kraft.

Sherry kunne høre persiennerne rasle, men den kolde luft udefra hjalp kun lidt på stanken.

"Ti skridt til," sagde han til hende, så rakte han ud efter en stol, som han trak hen ved siden af liget, og hjalp hende ned at sidde. "Jeg står henne ved døren. Du kalder bare på mig, når du får brug for mig."

Han stod og betragtede hende, mens han lænede sig mod karmen ved det åbentstående vindue, uden at vide, hvad han skulle forvente. Efter et par minutter sank hendes hoved til den ene side, og han mente at kunne høre en uhyre sagte jamren undslippe hendes læber.

Væggene var malet okseblodsfarvet. Møblerne var af tungt, mørkt træ og sprukket læder, og alt var dækket af et højtideligt lag støv. Karpovich vidste, at han aldrig ville glemme dette syn, ikke førend sin dødsdag – den smukke blinde kvinde, der holdt et rådrende lig i hånden. Det var surrealistisk.

Hun vaskede sine hænder ved køkkenvasken og tørrede dem af i køkkenrulle. "Jeg ville gerne gå en tur ud på marken, hvis jeg må."

"Selvfølgelig," sagde han hæst. Han førte hende ud gennem døren, forbi Torlino og betjenten.

Karpovich holdt fem fingre i vejret, inden han lukkede døren, og Torlino nikkede.

"Du fryser," sagde han, idet han rakte ud efter hendes hænder og stak hende sine handsker.

"Tusind tak, kriminalinspektør, men hvad så med dig selv?" spurgte hun.

Han klappede hende på armen. "Markerne begynder her bag huset og fortsætter helt hen til bjergskråningen. Man kan ikke se de nærmeste naboer."

Han nøs, tog sit lommeterklæde frem og pudsede næse.

"Godt tredive meter længere fremme står der en klynge træer. Midtvejs er der et drikketrug af beton til kvæget. Der har ikke været køer her i årevis, men man kan stadig se de stier, de har trampet i marken."

Sherry kiggede frem for sig. "Følg mig hen til træerne, Edward."

"Græsset er højt, Miss Moore. Dine fødder bliver drivvåde."

"Det gør ikke noget." Hun tog et skridt frem, og han sprang til og greb hende i armen, bange for, at hun skulle snuble over den ujævne jord. Deres gang var til tider lidt kejtet; klumper af jord satte sig fast på stokkens spids, og hendes støvler blev snavset til af halmstrå og græsfrø.

"Hvordan ser huset ud nu?" spurgte hun. "Du sagde, det var misligholdt."

"Det ser ud, som om de holdt op med at leve for fem år siden. Det var omtrent på det tidspunkt, at han forlod hospitalet og solgte dyrene fra. De levede som eneboere ifølge naboerne. Ikke engang postbuddet havde set dem i flere måneder. Der er støv og skrald i hvert eneste værelse. Taget trænger til nye plader, det stormer meget heroppe. Der stritter græs op mellem revnerne i verandaen og i poolen."

En stiv brise bombarderede dem med iskolde snefnug. Hun standsede op et øjeblik og vendte ryggen til vinden. Så gik hun igen fremad, og hendes hænder var taknemmelige for handskerne, da hun fortsatte hen mod lunden med træer.

"Før mig ind under træerne," sagde hun. "Jeg vil gerne stå derinde et øjeblik for mig selv, hvis du ikke har noget imod det."

"En køn kvinde," sagde Torlino, der var kommet hen til lågen for at slutte sig til sin partner.

"Ja, smuk faktisk," svarede Karpovich. Han stod forpustet ved lågen efter gåturen op ad bakke. Han frøs om hænderne og begravede dem i lommerne.

"Synd og skam med sådan et lækkert skår. Ved du, hvad der er sket med hende?"

Karpovich kiggede på ham. "Jeg spurgte ikke."

De kunne se hende banke med stokken i jorden og trampe med fødderne for at danne sig et billede af området. Til sidst lænede hun ryggen op ad et træ og så ud til at stirre hen imod dem. Så sank hun pludselig sammen i kroppen, og det gav et sæt i

Karpovich, før det gik op for ham, at hun blot havde sat sig på hug med ryggen mod stammen.

Han kastede et forlegent blik på sin partner, men den yngre mand lod, som om han ikke havde bemærket det.

"Hvad skete der derinde?" spurgte Torlino.

"Hun holdt ham i hånden," sagde Karpovich fjernt.

Torlino kiggede på ham. "Det er løgn?!"

Karpovich rystede på hovedet.

"Var det det hele? Sagde hun ingenting?"

"Ikke endnu."

Torlino kiggede på hende og pegede. "Hvad laver hun nu?"

"Hun ville gerne være alene under træerne," sagde Karpovich. Sneen blæste fortsat ned fra Laurel Mountains stejle skrån timer øst for dem; den lagde sig et øjeblik på deres hoveder og skuldre, inden den smeltede. "Hent lige paraplyerne, Mike."

Torlino himlede med øjnene og satte kursen mod bilen.

Sherry satte sig på hug og kunne mærke sit hjerte banke hårdt. Hun kunne mærke sin fugtige ånde omkring næsen. Hun kunne lugte mandens råd-nende krop helt ind i sine bihuler og smage den i munden. Hun trak sin ene hånd ud af handsken og lod den glide hen over rødderne på egetræet bag sig. Dette var den frustrerende del af hendes arbejde. At forsøge at tolke de billeder, hun lige havde set.

Karpovich havde sagt, at vandtruget var til kvæg og ikke til får. Men hun havde tydeligt kunnet se og lugte får for fødderne af sig, da hun sad med lægens hånd i sin. Hvorfor var får så vigtige i de sidste sekunder af hans liv?

Hun greb fat om træstammen for at søge støtte og fik hevet sig selv op at stå.

Hun havde krampe i benet, og hendes fingre var iskolde. Hun bevægede dem frem og tilbage og var netop i færd med at trække handsken på igen, da hun hørte Karpovich' anstrengte vejtrækning. "Her," sagde han, da han tog hendes arm. Hun kunne fornemme paraplyen over sit hoved og skuttede sig tættere ind til ham for at få varmen.

"Kan vi gå hen forbi vandtruget?" spurgte hun.

Han førte hende derhen, og hun lænede sig frem, hvorved forsiden af hendes lår berørte den kolde, ru beton.

"Det er ret højt," sagde hun. "For højt til, at får kan drikke af det, ikke sandt?"

"Jo." Han sendte hende et forundret blik. "Jo, det ville jeg nok tro."

Hun stod og stirrede lige frem for sig hen mod Blue Mountains, som kunne hun rent faktisk se dem.

"Jeg ved, hvor hun er," sagde hun endelig.

Menneskemyldret var tæt i lufthavnen i betragtning af, at de kun var i marts; båsene var fyldt op i den lille T.G.I. Friday's-café ved siden af rullebåndet i C-gaten. Torlino havde bestilt en øl, og Karpovich en

ginger ale. Sherry lod sin finger glide rundt langs den saltede rand på glasset med en margarita.

"I behøver altså virkelig ikke vente sammen med mig," sagde hun. "Jeg skal boarde lige på den anden side af gangen."

"Der er ingen andre steder, jeg hellere ville være, Miss Moore," sagde Karpovich. "Og jeg vil gerne takke dig igen for at have besværet med at gøre, hvad du gjorde for os."

"Udmærket, men ros mig nu ikke for meget," advarede hun. "Ikke endnu. Tingene går ikke altid, som jeg forestiller mig. I kan godt komme til at grave i en uge uden at finde noget."

Karpovich smilede. "Det vil alligevel have været en fornøjelse," sagde han varmt.

"Jeg læste noget om din rolle i Norwichsagen," sagde Torlino.

Karpovich, som havde overværet tusindvis af afhøringer gennem årene, bemærkede en lillebitte trækning i hendes mundvig. Hun blev ubehageligt berørt af emnet.

"Kan du fortælle os, hvordan du gør det, du gør?" spurgte Torlino.

Den ældre mand skulle lige til at afbryde ham, men Sherry lænede sig frem og bød tilsyneladende hans spring til et nyt emne velkomment.

"Jeg kan fortælle jer det, lægerne fortæller mig." Hun foldede hænderne foran sig. "Jeg fik en hjerne-skade som barn, fordi jeg fik en hovedskade, som blev efterfulgt af hjerneblindhed. Det betyder,

at mine synsnerver er intakte, men at noget i min kortex forhindrer dem i at fungere. Jeg lider også af retrograd amnesi, hvilket betyder, at jeg ikke kan huske noget om ulykken eller begivenheder, der ligger før den. En skade på kortex medfører en anormal elektrisk aktivitet som hos en epileptiker. Min hjerne er udsat for et elektrisk stormvejr, selv om jeg ikke får krampeanfald."

Hendes smil var afvæbnende, tænkte Karpovich. Hun havde slet ikke de lidt stive, langsomme bevægelser, man forbinder med blinde. Hendes øjne var lysfølsomme og så helt normale ud bag de tonede brilleglas. Hun fulgte samtalen med ansigtet og brugte sine hænder, når hun talte.

"Engang da jeg var helt ung, tog jeg en død piges hånd i en bedemandsforretning, og jeg så billeder, der ikke var mine egne. Da det skete igen flere år senere, så jeg en forbrydelse finde sted. Politiet blev indblandet og bekræftede mere eller mindre det, jeg havde fortalt dem. Det ene førte til det andet, og folk begyndte at bede mig om hjælp. Rent videnskabeligt fortæller man mig, at jeg logger mig ind på den afdødes korttidshukommelse."

"Jaså," sagde Torlino og puttede en saltkringle i munden.

"Korttidshukommelsen findes i den forreste del af frontallapperne i hjernen. Hver gang du sammenligner varebeskrivelserne på morgenmadsprodukterne i supermarkedet, trækker du på oplysninger, der er gemt i din hukommelses-

reserve og henter dem op i korttidshukommelsen som hjælp til at træffe en beslutning. I korttidshukommelsen lagres kun det, du tænker på lige nu, og det er kun af omkring atten sekunders varighed, så hvis du fik et hjerteanfald, mens du stod og sammenlignede varedeklarationer, så ville der sikkert findes glimt af det, du læste, blandet med billeder af folk, der kom løbende til eller knælede over dig i et forsøg på at hjælpe. Måske ville du også have hentet et billede af en person, der stod dig nær, eller din familielæge frem. Hvis du blev skudt i stedet for at få et hjerteanfald, ville du måske fokusere på din morders ansigt. Hvis du trækker noget ind i de atten sekunders hukommelse, som for eksempel ansigtet på en, du har elsket, skubber du noget andet ud."

Hun tog en slurk og duppede sine læber med servietten.

"Okay," sagde Torlino. "Det er altså ligesom RAM-hukommelsen i en computer."

Sherry nikkede. "Stort set."

"Men hvad er det helt præcist, din krop gør for at nå disse oplysninger?"

"På en måde fuldender jeg en elektrisk forbindelse." Hun vrikkede med fingrene. "Jeg er elektrisk ladet, ligesom *du* er elektrisk ladet. Vi er alle sammen udstyrede med millioner af receptorer lige fra fingerspidserne til tærerne. Når vi berører noget, stimulerer receptorerne neuroner. Neuroner sender signaler til hjernen og henter tolkninger. Din hjerne

fortæller dig, om en genstand er varm, kold, sløv, skarp, alt muligt. Alt, hvad vi rører ved – ligesom den brailleskrift, jeg læser – tolkes med forskellige dele af vores hjerner i korttidshukommelsen eller den arbejdende hukommelse og bruges i den aktuelle situation.”

Hun tog en dyb indånding.

”Når receptorerne på min hud rører ved receptorerne på et dødt menneskes hud, får mit levende elektriske system – det vil sige mit centralnervesystem – kontakt med kredsløbet i den afdødes centralnervesystem. Jeg kortslutter mig vej igennem deres centralnervesystem til deres hjerne.”

En kvinde ved et bord i nærheden vendte sig om og kiggede på dem.

Torlino sænkede stemmen og lænede sig frem imod hende. ”Hvordan ser et andet menneskes hukommelse ud, Miss Moore?”

Hun trak på skuldrene og lagde hovedet på skrå. ”Det er ligesom en hjemmevideo, men de er alle sammen så utroligt forskellige. Engang så jeg ikke andet end ord på siderne i en bog – i de sidste atten sekunder af sit liv sad personen begravet i en bog. Når folk er under pres, springer deres tanker som oftest fra det ene til det andet uden varsel, selv om man nogenlunde let kan skelne mellem, hvad der er faktisk nutid, og hvad der ikke er. Men sommetider kan mindet om noget eller nogen i fortiden være så levende, at det ser ud, som om den ting eller person står lige foran dig. Det vanskelige er så at forsøge at

tolke forskellen, at forstå nutiden holdt op imod et døende menneskes minder.”

Hun lagde sine hænder med håndfladerne nedad på bordet. ”Under alle omstændigheder så kommer og går billederne – et sekund her, to sekunder der, indtil de atten sekunder er opbrugt. Atten sekund er lang tid.” Hun pegede med tommelfingeren ud i gangen bag dem. ”Prøv at overveje, hvad I har tænkt på i de sidste atten sekunder, og hvordan det ville se ud på film. I ville sikkert tænke på det, jeg siger lige nu, måske ville mit ansigt optræde, men hvad tænker I mon ellers på?” Hun smilede. ”I tænker måske også på den stewardesse, der lige er gået forbi, og så bliver hendes ansigt eller en del af hendes krop også fanget i hukommelsen.”

Torlino smilede og forsøgte at rulle med øjnene.

”Hvis jeres tanker var gledet hen på morgendagens tandlægeaftale, ser I måske jeres tandlæges stol eller hans ansigt, eller måske tænkte I på jeres date i går aften. Jeg kan godt fortælle jer, at ikke alt, hvad jeg ser, er tilladt for børn. Kan I forestille jer, hvordan det er at forsøge at tolke disse billeder løst fra deres sammenhæng? Lad os sige, I blev skudt i ryggen. Jeg ville så kunne se de kvinder, jeg lige har nævnt, men jeg ville ikke kunne benytte mig af jeres specifikke viden om, hvem de var. Jeg ville ikke vide, om en af dem var jeres kone eller søster eller morder, medmindre jeg rent faktisk så hende dræbe jer. Og det er bare de lette sager. Når døden indfinder sig langsomt, er der rigtig mange

billeder af ukendt relevans i et menneskes sidste sekunder. De døende glemmer ofte nutiden og begynder at mindes gamle venner, familiemedlemmer, gamle kærester – alt det kommer vrimplende, og nogle gange er det ting, som ingen andre vidste om personen.”

”Du bruger ordet billeder. Så du kan ikke læse tanker, kun se billeder?”

Hun nikkede og smilede. ”Ironisk, synes du ikke? En blind kvinde der kan se billeder.”

Torlino smilede og kiggede op i loftet. Så rystede han sit hoved frem og tilbage som for at skabe klarhed. ”Nej,” sagde han. ”Snarere utroligt.”

Sherry tog sit glas, pressede en finger imod det og løftede det op, så de kunne se det. ”Hvem ville for tohundrede år siden have troet, at man kunne identificere et menneske ud fra dets fingeraftryk efterladt på siden af et glas? Hvem ville for halvtreds år siden have troet, at en nøjagtig kopi af vores eksistens kunne findes i de fedtstoffer, der udgør det fingeraftryk?”

Hun satte glasset fra sig og foldede hænderne. ”Hvis hjernen er mere kompleks end nogen computer, vi kan gøre os håb om at skabe – og jeg tør godt vove den påstand, at vi kun bruger en tiendedel af dens kapacitet – så kan man vel ikke afvise, at man under de rette omstændigheder skulle kunne stille ind på et andet menneskes system og aflæse dets data? Det er en ret simpel ting at forlange af en computer.”

"Du siger altså, at vores hjerne fungerer som en EEG-måler eller noget i den retning, men at du læser billeder og ikke elektriske bølger?"

"Jeg ved ikke engang, om det er så sofistikeret, men ja." Hun nikkede. "Noget i den stil."

Hun trommede med fingrene i bordet. "Jeg tror, at summen af alle vores erfaringer står ætset ind i vores storhjerne, når vi dør. Forestil jer, at vores hjerner er lige så mættede med data som de harddiske, vi smider på lossepladsen, når de bliver for små. At jeg er i stand til at se nogle få sekunder af disse data overrasker mig ikke det fjerneste."

"Men hvorfor ser du så ikke billeder, hver gang du trykker nogen i hånden?" spurgte Torlino.

"Prøv lige at tænke over det," sagde hun og rystede på hovedet. "Hvis et levende neurologisk system blev udsat for ydre stimuli, ville det være tvunget til at afvise dem. Dets hovedformål er selvopholdelse, og det opnår det ved at bevare et lukket system. Med andre ord – naturen ville ikke tillade det." Hun vrikkede med en finger. "Men når du så slukker for strømmen, er nervebanerne åbne for invasion."

"Er der nogen bivirkninger? Jeg mener, hvordan slutter det?" spurgte Torlino.

Sherry knyttede sin hånd. Hun smilede, lagde det ene ben over det andet og rettede så begge ben ud igen.

Endnu et spørgsmål, hun ikke brød sig om, tænkte Karpovich.

“Bivirkninger?” gentog Sherry. Hun lagde albuerne på bordet, foldede hænderne og så ud til at overveje spørgsmålet.

Hvordan slutter det? I sandhed et godt spørgsmål. Hvordan glemte man nogensinde lyden af jord, der blev kastet på din grav, mens du blev levende begravet? Hvordan kan man nogensinde glemme smagen af et plastikrør, der er klæbet fast i din mund, flyet, der styrter ned, eller glimtet fra den pistolmunding, der er rettet direkte imod dig? Kan man nogensinde glemme en fejltagelse, der kostede et liv?

“Nej, dem er der ikke rigtig nogen af,” sagde hun.

Selv nu trodsede hun sin læges anvisninger. “Dine små gyserforestillinger indhenter dig, Sherry, gør de ikke?” Lægen havde aldrig brudt sig om det, hun gjorde, og mente, at det havde skadelige eftervirkninger ud over den menneskelige fatteevne. Han havde sagt til hende, at hendes arbejde stred imod naturens orden, og at bare fordi hun var blind i forvejen, var det ikke ensbetydende med, at hun ikke kunne komme ud for det, der var værre.

Hun vidste udmærket, hvad lægen mente – den nervøse trækning, der undertiden viste sig i hendes mundvig, mareridtene og tvangstankerne.

“Posttraumatisk stresssyndrom kan medføre mange forskellige psykoser, Sherry. Du bliver nødt til at tænke over bivirkningerne.”

Men mennesker tacklede jo komplicerede følelser hele tiden. Betjente, ambulanceførere, læger og

sygeplejersker, soldater – alle havde de grufulde minder. Det faktum, at hun så det hele gennem offerets øjne, virkede ikke særlig relevant. Det var stadig kun minder, og ingen var nogensinde døde af minder.

Desuden skræmte tanken om *ikke* at gøre det hende endnu mere.

Da hun var barn på børnehjemmet, havde hun drømt om at udrette noget stort, at blive en usædvanlig kvinde, som andre mennesker så op til, en kvinde ligesom lægerne og politikerne og astronauterne i hendes lærebøger. Hun ville på universitetet, så hun kunne udvikle nye teorier og tanker; hun ønskede at yde et væsentligt og meningsfyldt bidrag til samfundet.

Men drømmen havde kun været en drøm. I virkeligheden var hun blot en forældreløs pige uden en klink på lommen. Og ikke alene var hun forældreløs, hun var en *blind* forældreløs pige uden fortid. Det stod hurtigt klart for hende, i takt med at andre børn kom og gik, at ingen ville adoptere en blind pige uden historie. Hun vidste, at uden den økonomiske støtte, som kun forældre kan give, ville hun aldrig kunne realisere sin drøm.

Ved skæbnens ironi var det først nu, efter at Sherry var blevet en mindre berømthed med mere end nok penge til at betale for sine studier, at universiteterne kastede sig for hendes fødder, at læger og videnskabsmænd i hobetal stimlede sammen i ønsket om at studere, uddanne eller endda redde hende fra hende selv.

Nej. Hun var nået langt på egen hånd. Hun havde selv udlevet sin drøm og havde ikke tænkt sig at vende om, havde intet ønske om at leve i mørket eller gå bange gennem livet. Hun ville gå løs på livet, om hun så risikerede at miste forstanden.

Torlino nikkede fortsat, tilsyneladende imponeret over udtrykket på hendes ansigt.

"Ingen drømme?" spurgte Karpovich. Hans stemme var så blød, så blid, at spørgsmålet knap kunne registreres.

Hun drejede ansigtet væk fra dem og smilede ud i luften. "Vi har alle drømme, Edward. Du drømmer om det, du ser på dit arbejde, jeg drømmer om det, jeg ser. Selv vores ofre har drømme. Dr. Donovan tænkte på det betontrug i de sidste sekunder af sit liv, fordi han må have tænkt på det så godt som hver eneste dag gennem de sidste tredive år. Og får. Jeg ved godt, at du sagde, det var en kvægfarm, Edward, men det var altså får, jeg så for mine fødder."

"Får?" gentog Torlino.

Hun drak det sidste af sin drink. "Hvad nu hvis selve formålet med kvæget var at retfærdiggøre det trug, og hele formålet med truget var at skjule en grav? Ifølge inventarlisten havde han tilstrækkeligt med maskineri til selv at kunne have placeret truget der."

"Men hvorfor gøre sig alt det besvær?" spurgte Torlino. "Hvorfor ikke bare begrave hende i udkanten af skoven?"

Karpovich lagde en hånd på den yngre mands arm, mens han følte sig tåbelig over ikke selv at have tænkt på det. "Fordi han ikke vidste, hvornår politiet ville dukke op, og fordi de for alt i verden ikke måtte finde nyopgravet jord."

"Præcis," sagde Sherry. "Truget så naturligt ud, fordi vandet plaskede ud, og jorden omkring det helt naturligt blev rodet op af dyrenes klove. Kan I ikke lige se for jer betjentene gå rundt om bygningerne og på markerne, og dér, lige foran næsen på dem, kun femten meter fra huset, stod en kvægflak i møg til haserne omkring et trug, som om de havde stået der i årevis? Var der grund til at tro andet?"

"Men hvad så med fårene?" spurgte Torlino.

"Mit gæt," sagde Sherry, "er, at der var får på marken inden mordet. Jeg tror, at han mindedes et tidspunkt umiddelbart efter drabet. Han stod ude mellem fårene og forsøgte at beslutte sig for, hvad han skulle stille op med hende. Til sidst bestemte han sig for at sætte et betontrug oven på graven, et trug, der var så stort og så tungt, at det kun kunne flyttes ved hjælp af maskiner. Fårene var for små til at drikke af truget, så han solgte dem og omgav i stedet truget med kvæg."

Det sidste suk

George D. Shuman

EN NY PSYKOLOGISK KRIMI MED SHERRY MOORE

George Shuman tilbage med endnu en bemærkelsesværdig krimi om efterforskningskonsulent Sherry Moore – en blind kvinde med en uhyggelig evne til, når hun rører et ligs hånd, at se de sidste sekunder i den dødes liv.

En skånselsløs seriemorder med en utænkelig metode har efterladt en række af torterede, myrdede kvinder i det vestlige Maryland og er åbenbart gået under jorden i Pennsylvanias bagland. Uden spor eller tegn på mistænkte må efterforskerne henvende sig til den nu berømte blinde, synske Sherry Moore, en kvinde, hvis talent vækker skepsis, men hvis resultater er uden lige.

Under efterforskningen af denne sag udsættes hun for de værst tænkelige og mest skræmmende scener. Men da morderen kender hendes metoder, holder han sin identitet lige uden for hendes rækkevidde, indtil hun beslutter at byde sig til direkte for ham. Da forbryderen tager sigte på Sherry, må denne tilsyneladende hjælpeløse kvinde demonstrere en næsten umenneskelig viljestyrke og kraft i jagten på den gale morder.